

SETKÁVÁNÍ

ROČNÍK V.

ÚNOR 2003

2

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

Nechval člověka pro jeho krásu
a nepohrdej nikým pro jeho vzhled.

Včela je sice malá mezi létajícími tvory,
ale to, co dává, je ze všeho nejsladší.

Nebud' domýšlivý na oděv, který oblékáš,
a nevynášej se, budeš-li oslavován,

neboť nejslavnější jsou skutky Hospodinovy,
lidem však zůstávají skryty.

Mnozí vládcové museli usednout na zem
a korunu dostal ten, na něhož nikdo nepomyslel.

Neobviňuj, dokud nevyšetříš vinu,
napřed hled' pochopit, potom kárej.

Dokud jsi nevyslechl , neodpovídej,
neskákej nikomu do řeči.

Nehádej se o to, do čeho ti nic není,
a nevměšuj se do rozepře hříšníků.

Sír 11,2-9

Obrázek na obálce: Detail z úvodní stránky 5. dílu Kralické bible,
Evangelista Jan.

Na základě vidění proroka Ezechiele, staly se čtyři bytosti kolem Božího trůnu (Ez 1,5-14 a Zj 4,6-8) symboly čtyř evangelistů. Podle středověkých vykladačů člověk představuje Matouše, protože své evangelium otevírá rodokmenem. Marka připomíná lev, neboť jeho evangelium začíná „hlasem volajícího na poušti“. Lukáš je zobrazován s býkem, protože na jeho začátku je Zachariášova oběť. Orel je symbolem evangelisty Jana, neboť jeho poznání Krista je nejpronikavější a odlišné od ostatních. Tyto symboly se objevují i na kazatelně kostela JAK.

Dobrý den, milý čtenáři

Pozdrav je krásná věc, určitě každého potěší a my se vzájemně těšit chceme. Pozdravem jednak vyjadřuji: ano, všímám si Tě, jsi zde, nejsi sám, myslím na Tebe, stojíš mi za ta dvě slova. Ale pozdravem se současně může otevřít vzájemná komunikace: když se pozdravíme, můžeme si i něco říct, můžeme se svěřit jeden druhému a jediné tak se můžeme jedni o druhých něco dozvědět. A naopak, když se nepozdravíme, necháme dveře zavřené, těžko můžeme bez pozdravu začít nějaký hovor, zůstaneme každý sám se svými starostmi. A to je škoda, protože já si představuji, že křesťanský sbor tvoří lidé, kteří se na něčem společně podílejí a chtějí něco spolu sdílet.

Pozdravu je v pravidlech společenského chování věnováno mnoho stránek a každý by si je měl přečíst. Formy pozdravu jsou různé v různých částech světa a u nás je třeba vzít v úvahu, zda jsme na venkově či ve městě. Jsou vesnice, kde automaticky zdraví každý každého (a je to milé), což ve městě není myslitelné. V Anglii má muž pozdravit ženu až když vidí, že ona pozdrav očekává, což do jisté míry platí i u nás: nebudu zdravit někoho, kdo se ke mně v okamžiku setkání otočí zády. Zásadně se zdraví lidé, kteří si byli představeni, a to mladší staršího, muž ženu. Mohou nastat výjimky - mladá žena pozdraví vysoce postaveného nebo o hodně staršího muže, zasluhuje-li tento úctu. Nebo předcházíme-li známého na ulici, pozdravíme bez ohledu na uvedená pravidla, protože on nás může vidět, až když se mijíme, apod. Většinou to poznáme citem, ostatně pravidla společenského chování máme většinou doma nebo jsou v knihovnách, rozhodně bych nemyslela, že jimi máme pohrdat, jak bylo u nás dříve zvykem, a měla by být i součástí výchovy ve školách.

Ale vraťme se do našich sborů. Nejen že jsme zde „byli představeni“, tj. chodíme sem všichni z jednoho podstatného důvodu, který nás má spojoval. Stáváme kolem stolu Páně při večeři Páně, máme společného Pána a k němu se opět společně modlíme. Je to mnoho důvodů, pro které bychom se zde, v našem kostele a sboru, zdravit měli.

A podíváme-li se do Bible? Biblické pozdravy jsou často obřadné. Určitě by to bylo téma na pěknou přednášku. V Biblickém slovníku je pod heslem „pozdravení“ mnoho příkladů a různých forem pozdravů od nejstarších dob až po tu novozákonní. Abraham a Lot (Gn 18,2 a 19,1) pozdravili cizince tak, že se sklonili až k zemi. Podle L 1,40 Marie „vešla do domu Zachariášova a pozdravila Alžbětu“. Nebo slova, kterými zdraví apoštol Pavel sbory v úvodu všech svých epištol a která slyšíme při zahájení bohoslužeb od našich farářů: „Milost vám a pokoj od Boha, Otce našeho, a Pána Ježíše Krista.“ Mne takový pozdrav vždycky potěší a povzbudí, stejně jako mě velmi a velmi potěší, když mě pozdraví mladý bratr nebo sestra před kostelem. Naopak je smutné, když hlouček nás starších stojí před bohoslužbami ještě venku a rodina s dorůstajícími dětmi, kterou neděli co neděli vidáme v kostele, nás přehlídne jako placatý kámen a vpluje do kostela. Je to škoda, rádi bychom se i s nimi sblížili, ale bez pozdravu nám není

dána možnost a převládne ostych. Totéž platí o mládeži a dětech. Zbytečně mezi staršími a mladými vzniká hráz, když nám k otevřenosti a k rozhovoru nedají pozdravem šanci. A navíc: některá starší či osamělá sestra za celý týden s nikým doma nepromluví, přijde mezi nás a setká se s nevšímavostí. Zde je nutno poděkovat bratru Burešovi, že nás před kostelem vítá. Zahřeje to.

S maminkou jsem chodila do kostela od nejútlejšího dětství. Vystoupaly jsme po dřevěných schodech do modlitebny v budově vesnické sokolovny a maminka, dříve než dosedla do lavice, si se všemi okolo podala ruku. Scházivalo se nás kolem třiceti a byli jsme bratři a sestry. Někteří členové našeho sboru, patrně ti, kteří pocházejí ze sborů venkovských, si tento zvyk podrželi.

Takže: nebuďte smutní vy starší, od nynějška nás mladí budou o překot zdravít, a vy mladí, máme vás rádi, i když jste nás zatím nezdravili. Všem přeji ještě jednou: Dobrý den.

Lída Marková

Změna je život

Většina účastníků bohoslužeb v Komenského kostele si jistě všimla jedné nepatrné změny v pořadu bohoslužeb. Po kázání a krátké modlitbě - místo aby se hned začala zpívat třetí píseň - zazní krátká varhanní mezihra. Všiml jsem si, že to tak dělají při bohoslužbách v Basileji i ve Vídni a protože se mi to jako posluchači zdálo být prospěšné a příjemné, doporučil jsem to staršovstvu, které tento návrh přijalo. Varhanní mezihra by měla člověku umožnit, aby si mohl v klidu srovnat hlavní myšlenky kázání a nemusel se hned soustředit na zpěv další písně. Je to vlastně krátká chvilka ticha, kdy člověk může naslouchat rozhovoru mezi Bohem a svým svědomím, dřív než zase začne myslet na něco jiného.

Hudba sice neznamená ticho, ale v takovém množství lidí a uprostřed města je myslím tichá varhanní skladba lepší než neuskutečnitelné ticho, v němž ruší každý nenadálý zvuk. Hudba tak pomáhá našemu soustředění a nabízí čas, kdy je možné Boží slovo přijmout

Není třeba se obávat, že včas nepoznáme, kdy začít zpívat. Varhaníci mezihru jasně oddělí od předešlé k písni. Kazatelé tak budou mít i dost času dojít v klidu do své lavice a připojit se ke shromáždění.

Rádi bychom také opět častěji zpívali písně s kytarou a snad i s basou. Řadu jich máme v Dodatku, ostatní si můžeme časem rozmnožit. Většina mladších účastníků tyto písně dobře zná a chtěli bychom si je zazpívat i s našimi dětmi, které pak odcházejí do nedělní školy na faru. Snad by to poněkud zabránilo rozšířenému nešváru, že mnohé děti do kostela vůbec nejdou a přichází rovnou na faru. Proto by měly mít i ony v kostele krátkou chvilku a důvod, aby zahájily bohoslužby spolu s námi.

Jiří Gruber

Přečetli jsme pro vás

„Ouhony a vady mravní národu našeho jsou rozličné, ale jedna z nejpřednějších a neškodnějších je jistě ta, které po česku téměř ani jmenovati neumíme, ačkoli ona již od věků zžírá samé kořeny pospolitého života našeho; mníme luxus v nejširším slova toho smyslu.“

František Palacký

„Jedna z vydatných příčin mrtvosti stran, že se o organizaci a vzdělávání svých straníků v době míru, abych to tak nazval, málo starají: stranická a politická energie se probouzí pro volby anebo třenicemi a kacířstvím ve vlastní straně. A demokracie je práce drobná, stálá, pozitivní.“

T.G. Masaryk, Světová revoluce

„Církev zásadně nemůže hájit ani to dobré staré, ani vše nové jen proto, že je to nové; má se zastávat právě jen toho dobrého ve starém i v novém.“

H.G. Pohlmann, Kompendium evang. dogmatiky

„Člověk, to zni hrdě“ je pro mě jeden z nejoblíbenějších vtipů, jaké jsem slyšel. Tvrdit, že je v „zásadě dobrý a nechte ho být“ byl velký podvod, což se v minulém století jasně ukázalo. Člověk se má mít na pozoru hlavně před sebou samým, protože v něm je i spousta nedobrých věcí.

Sváta Karásek, Lidové noviny
vybral Jan Pokorný

Dvě věci jsou potřebné pro mezináboženský dialog: být někde doma, ale mít zároveň otevřenou mysl a schopnost dívat se pozorně a s úctou přes vlastní humna.

Tomáš Halík: Ptal jsem se cest
vybrala Dana Dobešová

Modlím se Otčenáš a Věřím v Boha, jinak mám své modlitby vlastní... a vždycky když jsem měla nějaké trápení, prosila jsem Boha o dar pokory. Myslím si, že pokorný člověk řeší své věci líp, než když zůstane uvězněný ve své pýše. Kromě pokory jsem prosila ještě o ochranu svých blízkých. Ale já při modlení zas tak moc neprosím. Já taky děkuju. Modlím se i dnes Otčenáš každý večer. Bývá to taková chvíle soustředění, ve které se mi promítne celý den - a zjistím, jestli jsem s ním spokojená. Pokaždé poděkuju za to, že jsem mohla ten den prožít.

Madla Vaculíková: Já jsem oves / rozhovor s Pavlem Kosatíkem. Máj 2002
vybrala Lída Marková

Křesťané v nejtajnější komůrce srdce nastolili svého Spasitele na soudčí trůn, a vzápětí jdou na věc: v jeho jménu rozsuzují, soudí především... Na rtech s odpuštěním, v srdci s rozsudkem.

Albert Camus - Pád vybral Ctirad Novák

Rozhovor

Všechno začalo konfirmací - II. část

S farářem Miroslavem Rozbořilem rozmlouvala dr. Eva Šimková.

Když jsi přišel na teologickou fakultu, nelitoval jsi svého rozhodnutí?

Ne, toho jsem nikdy nelitoval. Moji spolužáci z gymnázia mně vždycky připomínali, že prý jsem zakopal svou matematickou hřivnu (šlo ovšem o matematiku na tehdejší úrovni, dneska bych stačil se svými znalostmi sotva do 9. třídy; ale matematika mě vždycky bavila a byla jednou z věcí, kterou bych býval mohl dělat dál). Ale já jsem nikdy nelitoval svého rozhodnutí. A když jsme se po letech scházivali a moji bývalí spolužáci se chtěli pochlubit svým postavením a porovnávali své platy v takové anonymní anketě, tak vím, že ten, kdo tu anketu dělal, říkal: „Představte si, my máme mezi sebou někoho, kdo žije ze sedmnácti set korun!“

Ale to bylo jistě i s přídavky na děti.

To je možné. Za svých začátků na Žižkově, kde jsem byl u Vladimíra Čapka jeden rok seniorátním vikářem, jsem zažil v r. 1953 měnovou reformu. Vzpomínám si dobře, že tehdejší plat nebyla žádná velká sláva.

A kde jsi našel svou ženu?

Milan Hájek nás vzal, nevím, kdo tam ještě všechno byl, roku 1947 na seniorátní školku mládeže do Vysokého Mýta, kde byl tehdy farářem J.P. Šebesta. Živě si vzpomínám už na tu cestu, bylo to v době mezi Vánoci a Novým rokem, jak školky zpravidla bývaly. My jsme byli s Igorem Hájkem hned na té první po válce, v 45. roce v Horní Čermné, a pak v šestačtyřicátém v Teplicích (dokonce do těch Teplic jsme jeli hrdě oba okrojovaní jako evangeličtí skauti). Jako naši třetí školku nám Milan Hájek doporučil to Vysoké Mýto, kde tuším přednášel Miroslav Růžička anebo Lubomír Moravec, jeden z takových velkých biblistů. Milan Hájek to asi udělal i kvůli tomu, že věděl o naší orientaci z biblického kroužku. No - a tam jsme se s Martou prostě pouze zahlédli. A já jsem odjížděl, aniž jsem věděl, kdo to je, jak se jmenuje a tak dál, ale prostředkovatelem byla pak Mirjam Šebestová-Doležalová, s kterou jsem se znal. Na ni jsem se obrátil a ona velice ochotně doručila můj dopis, a tak jsme si začali s Martou psát.

Takže Tvoje žena je z Vysokého Mýta?

Vlastně přímo ani ne, manželka pocházela z hospodářství ze džbánovského sboru. Ale vzala si ji k sobě sestra její maminky, velice zbožná žena, která přišla za války o svého jediného syna; měla ve Vysokém Mýtě krásný patrový dům s velkou zahradou a myslela na někoho, kdo by tam s ní potom k stáru byl a přivedl rodinu. Tam tedy Marta vyrostla, i když, nakonec, to pak všechno dopadlo trochu jinak.

A z vikariátu ze Žižkova jsi šel už na vlastní sbor?

Já jsem měl v podstatě svá služební léta rozdělena na krátkou predehru a potom drama o dvou dějstvích. Po tom roce u seniora Čapka jsem šel na vojnu, z které jsem se však za dva měsíce dostal zázračně ven. Vojenští lékaři totiž přehlídlí moje srdeční potíže: já měl rozšířené srdce, od pěti let jsem trpěl

nedomykavostí chlopně, a když na vojně došlo k prvnímu poplachovému cvičení, tak jsem prostě nestačil. Ale bezprostřední záminkou bylo kupodivu moje koleno. Byl to pozůstatek z jednoho dorosteneckého výletu na Ořešín, kde jsem se při volejbalu střelil pod síti s někým z druhé strany a natrhl si kloubní pouzdro v levém koleně. To se pořádně nevyhojilo a na vojně, při službě na stojkách, mi koleno otékalo. Nemohl jsem udělat dřep, jakákoli flexe byla bolestivá. S tím mě poslali do vojenské nemocnice v Brně Zábřovicích (bylo fajn, že jsem se tak dostal po prvé domů). A tam ovšem koleno bylo vyřízené velice rychle, ale zato přišli odborníci na to srdce a řekli: „U čeho sloužíte, vojáčku?“ Já říkám: „U těžkého kulometu.“ „To se divíme“. To bylo jediné, co řekli, no a pak mně dali do ruky papíry a: „My myslíme, že vás budou muset propustit.“ A tak se taky stalo: zakrátko jsem odevzdal všechny vojenské věci a k strašné závisti ostatních šel domů. Jenže moje místo na Žižkově už bylo zase obsazeno, neboť tam nastoupil František Potměšil; nedávno se vrátil z PTP služby a byla otázka, jestli vůbec kde dostane státní souhlas - Vladimír Čapek ho však uměl pro něj vymoci. Z toho důvodu mi Viktor Hájek, tehdy už synodní senior, řekl: „Vy tu sice máte místo, ale my myslíme, že byste už mohl jít na samostatný sbor.“ A šibovali mě do Kroměříže. O tu se však těsně přede mnou zajímal Honza Lukáš, jelikož měl ženu ze Zlína, a já jsem zase měl zájem o východní Čechy, protože Marta byla v tom Vysokém Mýtě. Moje tajné přání - tam jsme se dokonce jeli spolu s Martou podívat - byl Kostelec nad Orlicí. To bylo vlastně moje první místo, a byli jsme tam 15 let.

Tak se to všechno vyřešilo k všeobecné spokojenosti?

Přišel jsem do Kostelce v únoru 1954 a brali jsme se v červenci 55; zůstali jsme tam do roku 1969. Zde se nám narodilo všech pět dětí, ale vyhnala nás odtud nouze bytová. Sbor měl propůjčen jen kostel a neměl žádnou faru, žádný byt. My jsme ovšem, to byla výhoda početné rodiny, nakonec z národního výboru byt vymáčkli. Ale měl jen asi 39 čtverečních metrů, což pro rodinu s pěti dětmi bylo naprosto nedostatečné. Z toho důvodu, a všichni to pochopili, jsme posléze odešli. Tehdy se uvolnily právě Boskovice - farář Vrubel odcházel do Štramberka - a senior J.P. Šebesta mi napsal, jestli bych tam nechtěl. Já jsem přivolil, že bych se do Boskovic jel podívat. Mě to sem táhlo, protože to je rodný kraj mých rodičů - maminka pocházela z Letovic a tatínek přímo z Vanovic. Tak jsme se sem dostali, a toto bylo vlastně moje druhé místo. Takže moje farářská dráha zná jenom tu žižkovskou předešlou a potom tato dvě působistě, 15 a 25 let. V roce 1994 jsem v pětadesáti letech šel do důchodu; to zas byla dobrá rada bratra Lešíkara, pokud bych chvíli přesluhoval, že mně narůstají procenta pro důchod. A taky se po 89. roce náš dosud nevýhodný plat stal trochu lepším, takže jsem si pomohl. No ale já jsem ještě ani neodešel do důchodu, a už jsem dostal dotaz, jestli bych byl ochoten na půl úvazku vypomáhat na synodní radě jako tajemník pro záležitosti ekumenické. Právě pro ty moje jazykové koníčky mě přizvali, a tam jsem působil skoro dva a půl roku.

Jenže potíže se srdcem se začaly znovu a intenzivněji ohlašovat.

Ano, 30. dubna 1996 jsem odcházel ze synodní rady a již druhý den nastupoval na operaci chlopně. Zrovna 9. května mě operovali a operace byla neobyčejně zdařilá, takže už koncem července jsem byl znovu v Praze u synodního seniora a mohl jsem říct: „Mám po operaci a zdá se mi, že bych se měl Pánu Bohu odvděčit. Jestli mě potřebuje církev, kam mě pošlete?“ Byly různé možnosti, ale docela nečekaně se věc vystříbřila, když v druhé polovině září náhle zemřel Miloslav

Dobrkovský v České Třebové. Chtěl odcházet k 30. září do penze, už měl svolaný sborový den, a místo toho měl 28. září pohřeb. Takže Česká Třebová byla najednou volná. Třebovským se moc nechtělo volit penzistu, já jsem tam asi 4x jen nezávazně kázal, ale pak přece k 15. březnu 1997 jsem v tomto sboru nastoupil s tím, že oni budou co nejrychleji hledat faráře. To se jim pak nečekaně brzo podařilo, až mě to skoro mrzelo. Znamenalo to pro mě takový druhý dech. Jednak to bylo první místo po operaci, a intenzivní práce na malém sboru mně nevadila. Ty poměry mě tam opravdu potěšily a mám na Třebovou velice krásnou vzpomínku.

Jenže je rok 2003 a ty stále ještě nejsi zcela v důchodu.

Vracel jsem se v roce 98 do Boskovic (kde bydlíme), že si konečně užiji důchodu, ale ještě do České Třebové za mnou tehdy přijel tamní kurátor: „My tě, Miroslave, jdeme poprosit, jestli bys nám nepomohl - bratr farář Vogl odchází!“ Tak jsem se vrátil a ještě jednou se stal farářem v Boskovicích; k těm předchozím 25 letům jsem přidal ještě tři roky další, protože situace tady byla složitá a teprve po roce bylo možno hledat nějakého nástupce. Díky tehdejšímu bratru kurátorovi jsme v listopadu 2000 pozvali Zikmundovy a oni nastoupili v létě 2001, čímž jsem se ocitl skutečně v důchodu. Ale pak se stala ta třetí věc - já už jsem asi ten, co zacpává díry, když teče do lodi voda. Z Vanovic odešli manželé Schusterovi a nastal tentýž problém. Kdo jim v mezidobí pomůže? Byl jsem se poradit se synodním seniorem a on řekl: „No, kdybys tam byl jenom na část úvazku a zajišťoval jim kazatelský plán (jde třeba jen o dobu čtyř pěti měsíců, než se najde nástupce), to ti můžeme doporučit“. V současnosti ovšem není v takovém případě žádná jiná možnost, než se dát zvolit farářem. Tak jsem vloni 1. května nastoupil ve Vanovicích. Oni sami ovšem mezitím hledali a bylo už domluveno s manžely Freitingrovými z Prosetína, že by tam o prázdninách 2003 nastoupili. Teď jsem právě v polovině těch svých 14 měsíců, a už nepřijmu nic dalšího. Ve Vanovicích, kde je toleranční sbor, v rodišti svého tatínka, bych chtěl skončit, a to slovo má také svůj význam hlubší: rád bych tam jednou skončil i na hřbitově. Už proto, že nějaké vazby k tomu mám.

Byl jsi také po nějaké období seniorem.

Ano, jako boskovický farář. Ale já jsem sem do Boskovic přišel s pořádným kádrovým flekem. Nastoupil jsem 1. května 69, bylo to krátce po pražském jaru a brzy nato jsem byl v Německu u svých přátel v Eislebenu. Oni tam mívají těsně před svatodušními svátky Ekumenický týden modliteb. Já jsem tam byl u svého přítele - a prý mohl bys nám něco povědět, jak to u vás teď je. Tenkrát jsem se dostal poprvé do katolického kostela, kde jsem směl mluvit, a tenhleten svůj projev jsem si napřed pečlivě v němčině připravil. Avšak krátce nato jel Radek Novák do Holandska a umluvil mě, abych mu to půjčil. On ovšem nevěděl, že se podstatně změnila situace; byl na hranicích pořádně kontrolován a tenhle článek i s podpisem i s datem, kde to bylo prosloveno, u něho našli, takže jsem měl o popularitu postaráno. Za dalších deset let se ta věc trochu uklidnila a za zvláštních okolností 1. září 1979 jsem byl zvolen za seniora na konventu, na kterém jsem osobně nebyl. Téhož dne jsem totiž jako předseda tehdejšího poradního odboru pro laiky cestoval do Francie na konferenci evropského svazu pro evangelické akademie a laickou práci. Takže jsem byl zvolen v nepřítomnosti a Vladimír Doule mi potom poslal do té Francie blahopřejný telegram. - To byla vůbec zajímavá cesta: v Břeclavi mě vyndali z rychlíku, protože jsem neměl potvrzení o své vojenské knížce. Abych stihl ten rychlík, toto spojení, musel jsem

potom z Břeclavě do Vídně jet autostopem, což se podařilo. Když shrnu všechny ty historky, tak nelze věřit, že to nebylo v nějaké vyšší režii.

V lednu si připomínáme 50 let od Tvé ordinace.

Když se dneska ohlížím za těmi přinejmenším padesáti léty, tak mohu říct, že mě celé společenství sboru, vytvářené a živené vydatně díky všem služebníkům Slova, doslova neslo. Nezažil jsem v životě drastické události a i v těch nejnapínavějších okamžicích jsem byl tak podivuhodně přenesen. Ať už myslím na svoje cesty, nebo i na ten zásah do srdce. I to, že první, kdo mě kromě manželky a našeho Tomáše přišel navštívit, byl Honza Pokorný, cítím jako dar. Kus dojetí se člověka zmocňuje. Co jsem já, že tyhle věci dostávám a že mě nesou jako neznalého plavce v rozbouřených vlnách. A tak to platí i tomu výročí padesáti let od ordinace.

Děkuji za rozhovor.

Světový den modliteb

Každoročně na první pátek v březnu zvou ženy Světového dne modliteb k modlitebnímu shromáždění, otevřenému všem, také mužům, mládeži a dětem. Začátky hnutí, které nás spojuje s křesťankami a křesťany v nejrůznějších zemích světa, sahají do druhé poloviny 19. století. V minulém, 20. století, se hnutí postupně rozšířilo do více než 170 zemí.

Na letošní 7. březen připravily liturgii ženy z různých církví z Libanonu. Tématem je prosba o Boží přítomnost mezi námi: „Duchu svatý, naplň nás“.

V době odcizených vztahů jsou významné každé solidární bohoslužby, každé solidární obcenství. Pojďme se vzájemně poznat, modlit za společné věci a povzbuzovat navzájem! (ib)

Vybráno z www.srcce.cz (internetových stánek ČCE)

Domáci pobožnost

„Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví...Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera ani tvůj otrok a tvá otrokyně ani tvé dobytče ani tvůj host, který žije v tvých branách. V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý.“

Ex 20,2.8-11

Zkuste se někdy zeptat člověka, který už s církví ani křesťanstvím nemá skoro nic společného, která z příkázání stále ještě platí. Pokud si na všechny vzpomene, odpoví vám asi takto: první tři vyškrtnout, ta jsou zbytečná, cti otce svého a matku, to by šlo, to máme i v zákoně o rodině, nezabiješ, nepokradeš, nebudeš závidět určitě nechat, nebudeš lhát asi taky, nesesmilníš, no, nevím, snad ano (záleží na věku, výchově a přístupu k této otázce). A den sobotní (nedělní)? No, ten víkend není zas tak špatná věc, trochu odpočinout si člověk přece musí.

A tak přes týden těžce pracující člověk se v sobotu a v neděli vyspí do desíti, pak pojí dobrý oběd, po obědě následuje kafičko, pohovka, vyrazit se psem, zajít si do města. Někteří seberou děti, sednou do auta a vyrazí nakupovat. A večer třeba do kina. A tu se již správní křesťané pohrdlivě otřesou. Taková hrůza, kam ten svět spěje, konzumní způsob života vítězí, lidé vyměnili kostel za hypermarket, pravé hodnoty mizí – vesele lamentuje pravověrný křesťan, neb takové fráze se staly už tak trochu módou.

Nebo lze strávit neděli jinak. Pilnou a poctivou prací. Zbytek týdne nestačí, tolik jsem toho nestihla, ještěže mám tu neděli. Aby naše firma, naše prodejna uspěla na trhu, je třeba, aby se pracovalo nepřetržitě, část zaměstnanců musí tedy do práce i v neděli. Aby naši studenti uspěli u přijímacích zkoušek, popřípadě na trhu práce, je třeba, aby studovali dnem i nocí. Konkurence je v dnešní době obrovská, je třeba zvýšit výkon. Pracujme, pracujme, zadělávejme si na žaludeční vředy a neurózy, abychom mohli radostně umřít v padesáti, aniž bychom ze života cokoli měli.

A právě sem přichází Hospodin se svým osvobozujícím příkázáním: „Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera ani tvůj otrok a tvá otrokyně ani tvé dobytče ani tvůj host, který žije v tvých branách.“ Pracuj po šest dní, obdělávej zemi, kterou jsem ti dal, ale nezapomeň, že to není to hlavní, proč tu jsi. A hlavně si neustále připomínej, že tvá práce není ani to, díky čemu tady jsi. Jsi tu díky mně a jsi tu pro mě.

Je zvláštní, že zrovna u tohoto příkázání jsou v obou verzích Desatera, v Exodu a v Deuteronomiu, uvedena různá zdůvodnění: „V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý.“ (Ex); „...aby odpočinul tvůj otrok a tvá otrokyně tak jako ty. Pamatuj, že jsi byl otrokem v egyptské zemi a že tě Hospodin, tvůj Bůh, odtud vyvedl pevnou rukou a vztaženou paží. Proto ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, dodržovat den

odpočinku.“ (Dt). Ale v obou případech je základní důvod jasný - Hospodin oddělil den odpočinku, aby jej sdílel s člověkem: člověka stvořil Bůh v den šestý pro den sedmý. Izrael vyvedl z Egypta, aby se stal jeho lidem.

Hospodin tedy chce být s námi. Ale chceme i my být s ním? Nezapomínáme na něj v našich uspěchaných dnech, kdy musíme to udělat, to vyřídit, tam jít, bez nás se to prostě neobejde – nezastavíme se až do večera a v noci při modlitbě usínáme. Proto nám Hospodin ve své moudrosti daroval den sedmý. Abychom se zastavili. Abychom vydechli. A hlavně, abychom si uvědomili, na čem vlastně záleží. Aby se nám nestala práce modlou. Abychom nezapomněli na Hospodina. Abychom si nemysleli, že si vystačíme sami. Cokoli máme, bylo nám Hospodinem darováno. Jako ta mana na poušti. Čehokoli jsme dosáhli, dosáhli jsme jen s Hospodinovou pomocí. Bez něj nemáme nic, naše práce je zbytečná. Až den sobotní dává naší práci, jistě důležité, smysl. Nebojme se tedy na jeden den v týdnu zastavit a toto si připomenout. Na celý den - nestačí jenom jít do kostela a po příchodu se zase pustit do práce. Zkusme se chopit té příležitosti být s Hospodinem. Zkusme být i s našimi blízkými, na které přes týden nemáme čas. Seminární práce počká (věřte mi, to mám vyzkoušené). Oběd nemusíme vařit tři hodiny. Není třeba dodělávat to, co jsme přes týden v práci nestihli. Co je důležitější než Hospodin!

Myslím, že nejde o to, vyhýbat se jakékoli práci. Lze tak kupříkladu rýt zahrádku a být přitom s Hospodinem, radovat se z jeho stvoření. Mnozí lidé také prostě pracovat musí – například lékaři nebo pracovníci elektráren a konec konců i faráři. Nelze ani nutit ty, kteří křesťany nejsou, aby dodržovali příkázání, které jim nic neříká. Slyšela jsem vyprávění, které pro mě patří už spíše do oblasti legend o slavných i méně slavných činech našich evangelických předchůdců, že kdysi chodili tito do kostela pěšky, aby nepodporovali řidiče tramvají v jejich nedělní práci. A nejde ani o to odsuzovat jiné za to, že tráví neděle v hypermarketech. O co jde, je to, abychom my, kteří víme, že vše co máme, celý náš život, je darem Hospodinovým, na něj nezapomínali a nemysleli si, že si vystačíme sami. Naše práce nás nespasí, Hospodin ano.

Příkázání Desatera dostal Mojžíš na poušti po vyvedení izraelského lidu z Egypta – byli osvobozeni a teď je Hospodin učí, jak této svobody využít, jak v této svobodě zůstat. Čtvrté příkázání nám připomíná Boží přítomnost. Osvobozuje nás od naší ustaranosti. Proměňuje naše lopocení ve smysluplnou práci, která se nám ale nestává tím posledním, co máme, jediným smyslem našeho života. Sobotu je závdavkem toho, co nás čeká v Božím království. A takto také může církev směřovat slavit jako den odpočinku místo soboty neděli, den Kristova zmrtvýchvstání. Den našeho osvobození, našeho návratu k Hospodinu, ujištění o jeho blízkosti. Nezapomínejme na neděli!

Píseň 442 - Pane, dnešek je den chvály

Olga Navrátilová

Omluva

Redakce Setkávání se omlouvá za chybné uvedení autora informace o Odpolední křesťanské službě na Opletalově ulici. Byla jím sestra Dáša Vtípilová, které také za její příspěvek děkujeme.

Vánoční besídka 22. prosince v Betlémském kostele

Bylo

Prosincové soustředění v Kloboukách

Srazili jsme se v 17.00 před odjezdovou halou na Zvonařce. Odtud jsme jeli autobusem do Klobouk, kde jsme byli ubytováni na evangelické faře. Tam na nás čekali konfirmandi z Klobouk a okolí. Poté, co jsme se zabydleli a seznámili, následovala večeře. Když jsme se napapali, zahráli jsme si hry, abychom se lépe poznali. Potom jsme šli oficiálně „spát“.

Druhý den – sobota začal snídání, při které nám Jirka oznámil, že nás rozcvička nemine. Když jsme se celí promrzlí vrátili na faru, byly pro nás připraveny konfirmační otázky, které jsme se ve dvojici učili. Mezitím nám personál (Honza Korytár, Eva Klocová, Jana Klocová a Kristýna Malachová) nachystal vynikající špagety. Po obědě jsme měli polední pauzu, po které jsme se vyrazili podívat na větrný mlýn za vesnicí. Ochotný pán nás poučil o jeho historii.

Když jsme se vrátili, tak jsme pokračovali v konfirmačních otázkách. Přčetli jsme si podobenství o družičkách, Jirka nás rozdělil do tří skupin a přepsali jsme ho z pohledu různých postav (ukázkou viz dole). Po podobenství jsme naplnili svá bříska svíčkovou. Poté jsme hráli hry a mezitím zpívali ze Svitá. Už jsme mysleli, že půjdeme spát, překvapili nás však další hrou, ale nějak jsme se do ní nedokázali vcítit. Pak už jsme šli skoro spát.

Třetí den – neděle. Vstávali jsme o něco později, protože do kostela to nebylo daleko. Nasnídali jsme se a ještě jsme si jednou zkusili zazpívat píseň „Vitr se ztiší“, kterou jsme později zpívali při bohoslužbách. Po kostele jsme šli do místního domova pro vozičkáře (do Betléma), kudy nás provedl ředitel domova. Na faře na nás čekaly francouzské brambory, do kterých jsme se s chutí pustili. Pak už jsme se jenom rychle sbalili, rozloučili s Klobouckými a vydali se na cestu do Brna.

Podobenství o deseti družičkách

Jeden zbohatlý podnikatel nám slíbil, že můžeme jít na prestižní ples, když předtím předvedeme na módní přehlídce - kde bude také jeho šéf - kolekci LETNÍ ŠATY 2003. Dozvěděly jsme se, že tam budou s námi ještě další modelky.

Začátek přehlídky byl ohlášen na 18.00 a proto jsme již v 17.00 byly připraveny v autě a čekaly jsme, až nám podnikatel zavolá, abychom vyjely. Čekaly jsme dlouho, čekaly ... čekaly a když už bylo půl sedmé a on pořád nevolal, tak jsme si pustily v autorádiu soundtrack Pána prstenů. Jenže co se nestalo: stalo se to, že jsme všechny nějak usnuly - nejspíš také proto, že tento styl hudby je velmi uklidňující. Když jsme se probudily, zjistily jsme tři věci:

- 1) Nikdo nezavolal, jenže to bylo možná kvůli tomu, že náš mobil byl vybitý
- 2) I kdyby byl nabitý, neměly jsme číslo na mizerného podnikatele, takže bychom mu stejně nemohly zavolat
- 3) I kdybychom měly nabitý mobil i číslo na mizerného podnikatele, tak bychom stejně nikam nedojely, protože pouštěním hudby se úplně vybila autobaterie.

Kvůli těmto maličkostem jsme se na přehlídku nedostaly, nedostaly jsme se ani na ples a milý podnikatel s námi zrušil veškeré styky. A co nás nejvíc naštvalo bylo to, že on zavolal o půl desáté druhé skupině modelek a protože ony měly mobilní telefon v pořádku a nepouštěly žádnou hudbu, přehlídku i ples stihnuly!

Ondra Malach

Taize

Ve dnech 28.12.02-01.01.03 proběhlo Evropské setkání mladých v Paříži s podtitulem Pouť důvěry na zemi pořádané komunitou bratří z Taize. Cílem této ekumenické komunity je duchovní rozvoj mladých křesťanů. Na letní běhy se do malebné francouzské vesničky jménem Taize sjíždí již řadu desetiletí tisíce mladých z celé Evropy, aby vzájemně sdíleli svou víru, společně se modlili a daleko od uspěchaných velkoměst načerpali novou sílu do dalšího života.

Za stejným účelem jsme 25.12. vyrazili na cestu do Paříže i my dva, tedy Kuba Marek a já. Čím víc jsme ujížděli západním směrem, tím rychleji roztávala krusta zamrzlého sněhu na střeše naší ‚karosy‘. Druhého dne ráno nás vítalo asi ‚patnáctistupňové hlavní město‘. Tohle příjemně teplé počasí nám vydrželo po celou dobu pobytu.

Možná si kladete otázku, proč jsme přijeli o dva dny dříve. Rozhodli jsme se tuto dobu využít k pomoci s přípravou. Z nabízených možností - koordinace činnosti ve farnostech, organizace ubytování a zpěvu v tzv. malém sboru - jsme zvolili tu poslední. Opravdu jsme po dva dny ‚pěli z plna hrdla‘ a nacvičovali až do úmoru hlasivek (cca osm hodin denně). Smysl pomoci byl ten, že my, kteří jsme už písni dobře znali, jsme mohli podržet při zpěvu ostatní. Odměnou nám kromě nepřekonatelné atmosféry při společných modlitbách byla možnost zúčastnit se aktivně jako sbor bohoslužeb v katedrále Notre Dame. Ty byly v přímém přenosu vysílány francouzskou televizí. Kuba měl tu čest číst přímluvnou modlitbu v češtině. A teď pozor, přijde perlička z kuloárů, francouzský kardinál byl pravděpodobně jeho projevem tak zaujat, že ho vyzval k rozhovoru. (Ten bohužel nebyl odvysílán, pozn. aut.)

V pátek 28.12. začala akce oficiálně. Rozlehlý komplex výstaviště Paris Expo zaznamenal invazi asi 80 000! mladých křesťanů. Ze začátku jsem z té masy lidí byla v šoku. Musím ale říct, že Francouzi zvládli organizaci bravurně. Na jídlo nebyly nijak zvlášť dlouhé fronty. (To jsme se vždycky smáli, že tohle je nasycení ne pět, ale osmdesát tisíc, a to v průběhu jedné hodiny.) V prostorách výstaviště byly tvořeny živé bariéry, aby zabezpečovaly posun davu do požadovaných míst. Aby nebyla ochromena doprava, metro, jehož služeb převážná většina účastníků využívala, jezdilo jedno za druhým a pozemní komunikace byly obsluhovány policisty.

Téměř všechny se podařilo ubytovat v rodinách. My, jakož i většina pomocníků, jsme nocovali ve škole. Po snídani ve farnosti, k níž jsme územně patřili, následovalo dopolední program. Diskutovalo se ve skupinkách nad úryvky z písma. Po obědě následovaly odpolední modlitby, po večeri večerní. Mezi nimi bylo v programu na výběr z mnoha možností. Pro představu několik uvedu: koncert pravoslavných liturgických zpěvů, návštěva muzea d'Orsay, prohlídka Notre Dame de Paris, přednášky a besedy na témata: Jak a proč zvolit jednoduchý životní styl uprostřed konzumní společnosti, Jak bojovat proti chudobě ve své vlastní zemi, I když se nám zdá, že naše osobní modlitba je ubohá, nedejme se tím odradit, V evangeliu je ukryta naděje takové krásy, atd.

Největším zážitkem pro mě byly společné modlitby. Byli jsme při nich rozděleni podle národnosti do třech hal. Seděli jsme na zemi, uprostřed nás bratři z komunity oděni v bílých roucha. Nedílnou součástí tvořily, již zmiňované, čtyřhlasé písně. Klidné, ale melodické, obsahem promlouvající k Bohu, zpívány dlouho a od srdce, navodily tu správnou atmosféru k rozjímání. Byla to nádhera sdílet modlitbu s tolika různými lidmi, z tolika různých zemí v tolika různých jazycích.

Jakmile byla volná chvíle, nasedli jsme na metro - které bylo samo o sobě cílem pozornosti, protože, jak jsem ještě donedávna nevěděla, některé linky jezdí po pneumatikách - a jeli se podívat na památky. Po večerech jsme se družili s Italy, Poláky a Švýcary, se kterými jsme obývali jednu školu.

Silvestrovská oslava byla veselá, ale to nejlepší přišlo na Nový rok. Byli jsme pozváni na oběd do francouzské rodiny. Za poslední peníze jsme koupili kytku a po všech těch konzervách z výstaviště jsme se nevýslovně těšili. Z rodiny se vyklubala pouze velmi „půvabná“ starší dáma a k tomu čtyřčlenná skupinka Rumunů, kteří u ní byli po celé trvání setkání ubytováni. Tak se stalo, že u stolu seděli čtyři pravoslavní, katolička a dva protestanti, pochutnávali si na jídle o několika chodech, popíjeli výborná francouzská vína a přitom se dobře bavili. Zkrátka zážitek!

Domů jsme se vrátili plní dojmů a podnětů k přemýšlení. Jen je škoda, že tam nebylo víc Čechů, kteří by mohli zažít to, co my. (Počet Čechů 550. Pro srovnání počet Poláků 30 000). Doufám, že jste se při čtení někteří třeba inspirovali.

Denisa Sochorcová

Jak slavili letošní Vánoce v Basileji

Pro bohoslužby o druhé adventní neděli nastudoval smíšený sbor Francouzské reformované církve v Basileji Mozartovo dílo *Missa brevis* G dur, KV 140, které bylo provedeno s doprovodem orchestru. Podle posledních zpráv dopadlo provedení skvěle.

Třetí adventní neděli odpadly pravidelné dopolední bohoslužby a sbor se sešel až večer k tak zvaným Sborovým Vánocům, slavnostním bohoslužbám opět s hudbou a zpěvem.

Na Štědrý den v 18 hodin se pak konala společná večeře, kterou letos připravili manželé Ryserovi. Do sborového domu přicházejí jak rodiny, tak lidé osamělí, aby společně přivítali Vánoce. Ve 21.30 byly bohoslužby s večeří Páně, které sloužil J. Scheibler v kostele sv. Leonarda, a po nich ještě tradiční přípitek svařeným vínem.

Za pěknou řádku let vzájemných návštěv mají mnozí z nás v Basileji opravdové přátele, vyměňujeme si vánoční přání, chceme o sobě vědět, prostě máme se rádi. A tak na nás Basilejští mysleli v sobotu 14. prosince, kdy se rozhodli výtěžek z pravidelné tak zvané Dobré polévky (společný oběd, spočívající pouze v polévce, kterou některá sestra připraví a konzumenti bohatě zaplatí) věnovat I. evangelickému sboru v Brně. V časopise INFO se připomíná, že naše vzájemné styky trvají už od roku 1990, že máme nyní před sebou velká vydání v souvislosti s přestavbou sborových místností a jejich finanční příspěvek nám jistě přijde vhod. A že jsme vzájemně spojeni modlitbami. Za všechno máme důvod být vděční.

Lída Marková

Z dopisu Synodní rady

Milé sestry a milí bratři,

celocírkevním heslem pro rok 2003 jsou slova Hospodinova k Samuelovi při pomazání nového krále v Izraeli, který měl nahradit zavrženého Saula: „Člověk se dívá na to, co má před očima, Hospodin však hledí na srdce“ (1.Sam.16,7b). Tato slova měla varovat proroka před ukvapeným rozhodováním. V biblickém pojetí je srdce centrem myšlení, vůle, svědomí, středem lidské existence. Sotva se můžeme divit Samuelovi, že při výběru nového krále se nechal strhnout vnějšími předpoklady kandidáta: vzhledem, schopností rychlého rozhodování, výmluvností. Tak to děláme dodnes. Boží pohled se však od lidského pohledu liší. Zkoumá lidské nitro. Pro uskutečnění svých věčných plánů může použít jen takového člověka, který mu důvěřuje, který ví, co je to poslušnost, a především který vede zápas se zlem ve vlastním srdci, lituje svých selhání a dovede hledat odpuštění.

Jsme na začátku nového roku, který přinese mnoho změn. Proběhne volba prezidenta. Přáli bychom si, aby to byl člověk, ke kterému bychom mohli mít opravdovou úctu. V referendu budeme rozhodovat o přistoupení k Evropské unii. Nejde jen o hospodářské výhody, ale o návrat do evropského kulturního, duchovního i mravního prostředí. Současně bude při jarním synodu církev volit novou synodní radu a předsednictvo synodu. Je třeba, aby v čele církve stáli lidé Kristu oddaní. Proto vyzýváme naše sbory, aby v přímělných modlitbách prosili za příštího prezidenta, za vrcholné církevní orgány i za budoucnost naší země.

Celocírkevní heslo pro rok 2003 nastavuje zrcadlo především nám, křesťanům: Jaký je můj vnitřní život, jak mne vidí Bůh? Jak obстоjím před Jeho soudem? Při kritickém zkoumání vlastního srdce bychom však neměli ztratit výhled ke Kristu a jeho odpouštějící lásce. Ospravedlňující milost Kristova je přece středem evangelia. Nežijeme z vlastních zásluh. Jsme však pozváni k pravdivému životu víry.

Při naší misijní službě by nám celocírkevní heslo mělo dodat odvahu sloužit k víře i takovým lidem, nad kterými bychom mohli zlomit hůl. Nejednou nás překvapí právě svou otevřeností a touhou po novém životě.

A ještě jednu věc bychom rádi připomněli. Celocírkevní heslo, podobně jako mnohá jiná biblická místa, varuje před ukvapenými a povrchními soudy a kritikou. My vidíme jen vnější projevy lidí. K lidskému srdci však přístup nemáme. Proto Pán Ježíš řekl: „Nesudte, abyste nebyli souzeni.“

Do nového roku přejeme Vám všem novou radost z evangelia Kristova. Srdečně Vás všechny zdravíme

Lydie Roskovcová, synodní kurátorka
Pavel Smetana, synodní senior

Žili mezi námi

Manželé Věra a Pavel Vášovi

Bratr Pavel Váša (1874-1954), filolog, lexikograf, literární historik, novinář a publicista, a jeho paní Věra rozená Vášová (1879-1963), básnířka, patřili po první světové válce neodmyslitelně k životu brněnského sboru a zůstali mu věrni až do své smrti.

Pavel Váša, z jehož očí přímo sršela bystrost pronikavého ducha, Věra, noblesní dáma, dcera profesora ruštiny a angličtiny, spisovatele a autora slovníků z obou světových jazyků Jana Váni. Otec Pavla Váši, Čeněk Váša, byl učitelem na evangelických školách v Nosislavi, Čáslavi a Krabčicích. O všech těchto místech otcova působení psal Pavel Váša s jedinečným kouzlem a mistrovskou vytríbeností jazyka v první části svých pamětí, nazvaných „Pod Řípem“ (vyd. Borový, Praha 1941, v rámci literárních vzpomínek, které vydávala Česká akademie věd a umění.) Tyto jeho vzpomínky byly kritikou oceněny jako jedny z nejkrásnějších v novodobé české literatuře. Pro nás evangelíky mají svůj zvláštní půvab vyličením života ve sborech, v evangelickém školství i kulturního vlivu evangelictví v národě. Neoprekonatelně působivým způsobem jsme přeneseni např. do atmosféry adventu a vánoc v krabčickém dívčím ústavě.

Druhá část vzpomínek, „V Praze“ (vyd. Kalich 1947), nám představuje proud evangelického a kulturního života na přelomu 19. a 20. století. Jako vysokoškolák se Váša ihned zařadil do práce ve spolku evangelických studentů „Jeronym“. Na universitě se potkával s profesory Masarykem, Gebauerem, Králem a Kvícalou, v církevním prostředí s Josefem Součkem, Janem Karafiátem, Emilem Smetánkou a jinými. Škoda, že nedošlo k vydání dalšího dílu vzpomínek, který autor plánoval.

V oblasti jazykovědy jde pak především o základní dílo „Slovník jazyka českého“, pro nějž Váša shromáždil množství hesel a podkladů a byl jeho kmenovým autorem. Později byl slovník vydáván ve spolupráci s profesorem Masarykovy university Františkem Trávníčkem. Myslím, že zcela zapomenuto bylo Vášovo dílko „Rok v bílém plášti“, obrázky z brněnské nemocnice roku 1915 (Moravský legionář 1933). Ocitáme se v nemocnici, v níž se za 1. světové války proměnila jedna z brněnských škol. S pronikavým vhledem do poměrů v tomto lazaretu představuje autor postavy ošetřovatelek a lékařů, pacientů a návštěv, líčí naděje a zklamání.

Pavel Váša působil také jako žurnalista v redakci Lidových novin, kam přinášel zejména zprávy z dění v evangelické církvi. Jako profesor češtiny vyučoval na průmyslové škole v Sokolské ulici. Spolu se svou chotí bývali vítanými hosty v brněnské akademické YMCE.

Paní Věra Vášová se zapsala do mnohých srdcí básnickými sbírkami „Balady a meditace“ a „Cesta do ticha“, vydanými akademickou Ymkou. Z těchto básní, v našem prostředí nadprůměrné úrovně, bývalo hojně recitováno na sborových večírcích a při různých slavnostech. Dvě básně Věry Vášové jsou také otištěny ve sbírce modliteb a meditací „Sešli světlo své“ (Kalich 1976).

Oba manželé jsme vidávali pravidelně při službách Božích v Blahoslavově domě, v tehdy prostřední řadě. Kazatelé si museli dávat pozor na jazyk, poněvadž bývali po kázání, nikoli snad profesorsky, ale s přátelskou vlivností upozorňováni na

jazyková a slohová pochybení. Do knihy vzpomínek „Pod Řípem“ mi autor vepsal: „Pozorný posluchač kazateli dvou kázání o Elizeovi v upomínku. 20.5.1944.“

Vášovi také vždy rádi vyhověli pozvání k výkladům na tehdy populárních a hojně navštěvovaných večírcích. (Nebyla televize.) Pamatuji se na jedno takové téma, a to „O zbožnosti v díle Karla Čapka“.

Za života bratra Váši jsem manžele navštívil jen jedenkrát v jejich bytě v Masarykově čtvrti, za války přejmenované na Úřednickou. Bylo to ke konci 2. světové války a bylo mi líto, jak starý pán vlekl kbelík uhlí ze sklepa. Paní Vášovou jsem pak navštěvoval častěji, když jako vdova bydlela u své dcery, profesorky Libuše provdané Ohnoutkové. Začínala ji ohrožovat vleklá nemoc. Pamatuji se, že se nemohla jako klasicky vzdělaná a přemýšlivá žena smířit s myšlenkou o smrtelnosti také lidské duše, která tehdy byla s novátorskou ostrostí publikována v některých našich časopisech. Zdálo se jí, že to útočí na samy základy evropského pojetí osobnosti. Dnes se tato otázka ohledává znova a snadněji bychom ji milé sestře vysvětlili. Poslední dobu svého života a vleklé nemoci strávila sestra Vášová v léčebně na Buchtově kopci nad Daňkovicemi, kde jsem ji ještě jednou navštívil. Ale to bylo již setkání velmi ztlumené.

Manželé Vášovi patřili bezesporu k pronikavým, na jedné straně znepokojujícím, na druhé straně povzbuzujícím a pobízejícím postavám sboru, jaké každý sbor potřebuje.

PhDr. Jan Pokorný

Bude

Plán sborových a seniorátních akcí v Brně I

- 6.2. ekumenická biblická hodina u Jakuba, 17 hodin
- 31.1. - 2.2. konfirmandi ve Strměchách
- 7.2. - 9.2. mládež v Daňkovicích
- 16.2. Devítník, vysluhování večeře Páně
- 25.2. zpívá Cantate Domino
- 9.3. 1. postní neděle, vysluhování večeře Páně, sbírka na tisk
- 15.3. seniorátní presbyterní konference v Blahoslavově domě
- 16.3. výroční shromáždění v Betlémském kostele
pěvecký sbor Gaudeamus v kostele JAK
- 3.4. ekumenická biblická hodina na Opletalově, 17 hodin
skautská neděle v kostele JAK
- 13.4. varhanní skladby v kostele JAK
- 17.4. Zelený čtvrtek, vysluhování večeře Páně, zpívá Kůrovec
- 18.4. Velký pátek, vysluhování večeře Páně, zpívá Cantate Domino
- 20.4. Vzkříšení, vysluhování večeře Páně, sbírka na Hlavní dar lásky
- 9.- 11.5. školka mládeže v Nosislavi
- 16. - 18.5. sborový víkend Blažkov
- 18.5. seniorátní rodinná neděle v Moravské Třebové
Nanebevstoupení
- 29.5. - 1.6. návštěva z Basileje
- 8.6. svatodušní svátky, VP, konfirmace a sbírka na Diakonii
- 15.6. výlet nedělní školy
- 22.6. ukončení školního roku, VP a sbírka solidarity sborů

Pobyty na Blažkově

- I.: 19.7. - 26.7. společně s Diakonií, vede Pavel Bureš
- II.: 2.8. - 9.8. vede Jiří Gruber

Klub otevřených dveří

každou středu v 9.30 ve sborových místnostech na Opletalově 6

- 5.2. Autorské čtení z připravované knihy "Co Bůh šeptá maminkám", Hanka Pinknerová
 - 12.2. Představení SMT (metody švédské hudební terapie) s ukázkami, Katka Grochalová
 - 19.2. Není cvičení jako cvičení - manželé Jirovi
 - 26.2. Už jste slyšeli o kurzech Alfa? - Jiří Zdráhal
-

Koutek pro mládež

Je dobré, že jsi

Byla jednou jedna malá pochvala, která chtěla být větší. Maminka ji pohladila po hlavě a řekla: "Obávám se, že zůstaneš malá. Ale nezapomeň: malá pochvala je lepší než ten největší rozkaz!"

Pochvala se vydala do světa. Přišla k jednomu muži, který právě myl auto: "Nemohl bys mě potřebovat ke chválení?" zeptala se malá pochvala. Ten však čistil dál a pouze prohodil: "K čemu chválit? Pracuji, abych si vydělal peníze. Myji auto, aby bylo čisté. Všechno, co dělám, je něčemu užitečné. Ale chválit je k ničemu!" Malá pochvala jen naprázdno polkla a šla dál.

Zanedlouho přistoupila k jednomu dítěti: "Bylo by to krásné, kdybys mě mohl potřebovat!" Chlapec se dopálil: "Pchá, chválit! A co asi? Snad úkoly, které teď musím dělat? Nebo že má moje kolo pláště? Že můj menší bratr pořád křičí? Ne, je to všechno spíš k zlosti!" Malá pochvala se smutně odtáhla. Copak už nechce nikdo chválit?

A tak se malá pochvala obrátila k jedné staré paní, Ta se zamračila: "Koho bych tak asi mohla pochválit? Své děti, které se o mě nestarají? Nebo lékaře, který na mně už dva roky zkouší své medicíny?"

"Třeba bys mohla trochu chválit Boha," opatrně navrhla malá pochvala.

"Co tě nemá," vykřikla stará paní, "vždyť dneska není neděle!"

"Právě proto," trvala na svém pochvala, "že ještě žiješ, že máš vždycky co jíst, že můžeš pozorovat slunce a květiny."

"Co je to všechno proti mému revma a mé samotě?" přerušila ji stará paní.

Malá pochvala tedy putovala dál, Naříkala: "Všichni se ptají jenom: Proč? Co to vynese? Mám to těžké! Přitom přece patřím mezi to nejdůležitější v životě: milovat a chválit! Stojí-li za to žít, stojí za to i láska a chvála. A nemá snad být chválen i ten, kdo život daroval?"

A malá pochvala došla k závěru: "Kdo si vyhradí čas, aby nabral dech, kdo se učí zase vidět správně, kdo si klade správná měřítka, ten umí děkovat a nalezne radost. Ano, ten musí prostě chválit!"

Každý člověk potřebuje čas od času chválu, uznání, dobré slovo. Potřebuje vlídné uznání svého okolí. Život se stává chudým, ba chmurným, probíhá-li bez přijetí a uznání, bez odezvy a diků.

Člověk je ustrojen tak, že je odkázán na to, aby mu někdo občas řekl: Je dobře, že existuješ."

Josef Pieper

Z knihy Pomozme si navzájem,
kterou napsali Reinhard Abeln a Anton Kner.

Zprávy ze staršovstva

Brno I

V úvodu schůze byl upřesněn a schválen plán sborových akcí na první pololetí (viz rubriku BUDE v tomto čísle). Hovořilo se také o tom, co všechno obnáší nedělní služba presbyterů při bohoslužbách a jak postupovat v případě, že někdo nebo něco chybí. Na příští schůzi připraví bratr farář návrh textu výroční zprávy a sestra farářka zpracuje sborové dotazníky ohledně rozsahu a průměrné účasti na našich sborových akcích.

Finanční komise připravila vyrovnaný rozpočet na rok 2003 a je naděje, že dluh, který nám vznikl v minulém roce, bude moci být uhrazen do konce tohoto roku. Nemůžeme si však dovolit žádná neplánovaná vydání. S uspokojením bylo konstatováno, že celková výše saláru za rok 2002 dosáhla částky 514 tisíc Kč. Bratr farář dostal za úkol uzavřít pojistné smlouvy na budovy, které dosud nebyly pojištěny (Betlémský kostel a fara). Stavební komise vyřeší některé drobné nedodělky ve sborových místnostech (madla dveří atd.) Sboru v Brně - Husovicích byla zaslána odpověď na návrh pořádat na jaře v kostele JAK v nedělní hudební nešpory. Sestra farářka zjistí podrobnosti ohledně žádosti o rozšíření naší sborové práce v Brně Bohunicích. Řešilo se také odklizení sněhu v ulici Joštově a Opletalově, které si v případě většího přívalu sněhu vzalo na starost několik ochotných presbyterů. Se sborem Církve bratrské - Betanie byla podepsána dvouletá smlouva, podle které bude tato sesterská církev užívat Betlémský kostel k bohoslužbám každou neděli v 10.30.

Jiří Gruber

Brno II

Za nepřítomného br. faráře Vítka rekapituloval krátce sborové události ve vánočním období br. farář Malý. S kladným ohlasem se ve sboru setkalovo vystoupení dětí při bohoslužbách 22. prosince, dobře byla přijata i služba pěveckého sboru Cantate Domino 25. prosince. Na Nový rok byl učiněn první pokus o přímělnou modlitbu s aklamací shromáždění. Mezi účastníky bohoslužeb byl však kromě kladných ohlasů zaznamenán i názor, že se to příliš podobá římskokatolickým zvyklostem. Nedomníváme se však, že obohacení naší velmi jednoduché liturgie o větší spoluúčast shromáždění je prvek ryze římskokatolický. Nicméně staršovstvo soudí, že tato forma přímělné modlitby by se neměla stát železným pravidlem, ale ponechat na vůli každého, kdo bude mít přímělnou modlitbu, aby zvolil způsob jemu bližší.

V roce 2002 sbor hospodařil s přebytkem 288 000 Kč. Mimořádné výše dosáhly celocírkevní sbírky (200%), zejména díky solidaritě s postiženými při loňských povodních. Na druhé straně se však tato skutečnost projevila nižším sborovým příjmem (salár 80%).

Byla objasněna příčina nízké teploty v BD při shromáždění v neděli 12. ledna – porucha jednoho ze dvou kotlů. Byla projednána žádost souboru La gambetta o propůjčení prostor BD k natáčení barokní hudby ve dnech 27. 2. – 1. 3. Staršovstvo nemá námitek, aby soubor natáčel v době, kdy neprobíhá v BD žádná z plánovaných sborových činností. Podrobnosti nutno domluvit osobně v kanceláři. Staršovstvo bylo seznámeno br. Šebestou s hospodařením střediska Blažkov v r. 2002. Výročního setkání skupiny „Partnerství“ ve sboru Vídeň – vnitřní město dne 14. února se zúčastní br. Vítek a Zakopal (náhradník Kučera).

Jaroslav Marek

Týden ve sboru

Brno I	Brno II
Úřední hodiny: Po-Pá: 9-12, Ut: 16-18	Úřední hodiny: Po-Pá: 8.30 – 11.30
Pondělí 18.30 - staršovstvo (10.2.) 19.00 - sborové vzdělávání (24.2.)	Pondělí 18.30 - staršovstvo (10.2.)
Úterý 15.00 - služby Boží v DD Věstonická 17.00 - dětský klub 17.00 - biblická hodina pro děti 18.30 - příprava nedělní školy 19.30 – mládež	Úterý 19.30 - třicátníci (4.2.) 19.30 - poslech zvukových záznamů přednášek (18. 2.)
Středa 9.30 - klub otevřených dveří 13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská 15.00 – kavárnička 16.00 - konfirmační příprava II. ročník 18.30 - mladší mládež 19.30 - starší mládež	Středa 13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská 18.00 - biblická hodina v BD 19.15 – mládež
Čtvrtek 16.00 - konfirmační příprava I. ročník 17.00 - biblická hodina pro dospělé 18.30 - redakční rada BEM (6. 2.)	Čtvrtek 15.30 - vyučování dětí I., II. 16.30 - příprava konfirmandů I., II.
Pátek 15.00 - náboženství – Rychmanov 18.30 - zkouška pěveckého sboru CD	Sobota 9.30 - služby Boží v DD Kociánka (8., 22. 2.)
Neděle 10.00 - nedělní škola pro děti 11.00 - setkání na faře při kávě a čaji 18.00 - pěvecký sbor Kůrovec	Neděle 10.00 - setkání v Blahoslavově domě při kávě a čaji

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník V. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vitek. Na čísle spolupracovali: Marek Baláš, Jan Franců, Jana Kovářová, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Eva Šimková, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MK ČR E 12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč. Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangelnet.cz>. Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469, email: evsboii@iol.cz.

ÚNOR

BRNO I

BRNO II

2.2. 8.30 BK Olga Tydlitátová
10.00 ČK Olga Tydlitátová
14.15 Rch Olga Tydlitátová

9.00 BD Jiří Malý
10.00 Kuř Jaroslav Vitek
13.45 Tiš Jaroslav Vitek

9.2. 8.30 BK Olga Tydlitátová
10.00 ČK Olga Tydlitátová

9.00 BD Jaroslav Vitek
9.45 Tiš Jiří Malý

16.2. 8.30 BK Jiří Gruber, VP
Devítník 10.00 ČK Jiří Gruber, VP
14.15 Rch Jiří Gruber, VP

9.00 BD Jaroslav Vitek
10.00 Kuř Jiří Malý
13.45 Tiš Jiří Malý
19.30 BD Štěpán Hájek

23.2. 8.30 BK Jiří Gruber
10.00 ČK Jiří Gruber
Cantate Domino

9.00 BD Jiří Malý
9.45 Tiš Jaroslav Vitek

2.3. 8.30 BK Olga Tydlitátová
10.00 ČK Olga Tydlitátová
14.15 Rch Olga Tydlitátová

9.00 BD Jaroslav Vitek
10.00 Kuř Jiří Malý
13.45 Tiš Jaroslav Vitek

LEGENDA: BK *Betlémský kostel*
ČK *Červený kostel*
Rch *Újezd - Rychmanov*

BD *Blahoslavův dům*
Kuř *Tišnov*
Tiš *Kuřim*